

ΜΗΠΩΣ Ο ΤΖΟ ΜΠΑΪΝΤΕΝ ΗΤΑΝ ΤΡΕΛΟΣ;

Ή ΑΛΛΙΩΣ, Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Είναι γεγονός! Το μαύρο πρόβατο της παγκόσμιας πολιτικής επέστρεψε κι είναι πιο παλαβωμένο από ποτέ. Λίγο πριν μας αφήσει το σωτήριο έτος 2024, ο Ντόναλντ Τραμπ αντί να καταλήξει στη φυλακή, κατέληξε στον Λευκό Οίκο. Και δεν είναι καθόλου στα καλά του! Μπουμπουνάει δασμούς δεξιά κι αριστερά δίχως ν' αναγνωρίζει εχθρούς και φίλους, απειλεί να μπουκάρει στη Γουλιανδία και τον Παναμά, ρίχνει χλέπες προς Κίνα μεριά, γράφει τους διεθνείς θεσμούς εκεί που δεν πιάνει μελάνι και απειλεί να παρασύρει σε εμπορικό πόλεμο τον ντουνιά ολάκερο. Οι λασκαρισμένες βίδες στο κεφάλι του Τραμπ δεν έχουν σταματήσει να παίζουν πρώτη είδηση. Εμείς, βέβαια, αν το θέμα είναι η ερμηνεία της παγκόσμιας κατάστασης, δεν τα πάμε και πολύ καλά με τις λασκαρισμένες βίδες. Κοτζάμ κείμενο έχουμε γράψει, δηλαδή, για την σωφροσύνη του Τραμπ και σας προτείνουμε να πάτε να το ξαναδιαβάσετε γιατί παραμένει χρήσιμο.¹ Τώρα, όμως, θα κάνουμε κάτι διαφορετικό. Αντί να συμβάλλουμε στη μιντιακή πλημμύρα για τον Πρόεδρο Τραμπ, θα ρίξουμε μια ματιά στον προκατόχό του. Τον κατά κοινή ομολογία συμπαθητικό παππού Τζο Μπάιντεν. Ποιος ξέρει; Μπορεί να ανακαλύψουμε εκεί τίποτα που να μας βοηθάει να καταλάβουμε το σήμερα.

Ο Καλός Παππούλης Αγκαλιάζει την Βιομηχανία κι Ερωτεύεται τους Δασμούς

Ο Τζο Μπάιντεν ανέλαβε την προεδρία των ΗΠΑ εν μέσω παγκόσμιας καραντίνας.² Για αρχή, κοίταξε να ξεπετάξει στα γρήγορα κάτι βασικές δουλιτσές. Η μάσκα έγινε υποχρεωτική στους δημόσιους χώρους, οι διεθνείς μετακινήσεις προς την Αμερική από ένα σωρό κράτη απαγορεύθηκαν και η εμβολιαστική εκστρατεία μπήκε σε πρώτο πλάνο. Για μπόνους, έβαλε τις αμερικανικές υπηρεσίες πληροφοριών να διεξάγουν έρευνα μήπως ο φονικός ιός ξεκίνησε από τα εργαστήρια της Γουχάν, γιατί κάτι κρουσμάτσια του φάνηκαν ύποπτα. Στη συνέχεια, θέλοντας ενδεχομένως να επιδείξει από νωρίς τη διάθεση του για την οικονομική πολιτική των ΗΠΑ, ενεργοποίησε τον Νόμο Περί Αμυντικής Παραγωγής του 1950. Πρόκειται για διατάξεις που αφορούν την παραγωγή της χώρας σε καιρό πολέμου και δίνουν στον κρατικό μηχανισμό τη δυνατότητα να ελέγχει τη βιομηχανία, να ορίζει τις παραγωγικές προτεραιότητες καθώς και να διαχειρίζεται τη διανομή των κρίσιμων εμπορευμάτων.

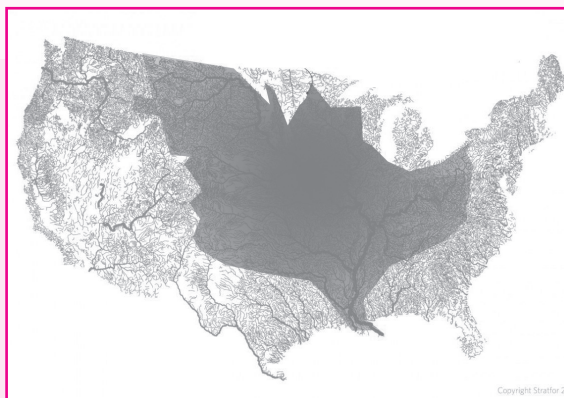
Η κάψα του καλού παππούλη να προστατεύσει την εγχώρια βιομηχανία έμελλε να παίξει καθοριστικό ρόλο καθόλη την διάρκεια της προεδρίας του. Οι επόμενοι νόμοι που τέθηκαν σε εφαρμογή είχαν το όνομα «Made in America» και σκοπός τους ήταν να εξασφαλιστεί ότι κάθε έργο που γίνεται με χρήματα της ομοσπονδιακής κυβέρνησης θα χρησιμοποιεί πρώτες ύλες που παράγονται εντός των αμερικανικών συνόρων. Παρεμπιπτόντως, η κυβέρνηση Τραμπ ήταν η πρώτη που είχε θέσει σε εφαρμογή αυτούς τους νόμους, παρόλα αυτά η εφαρμογή κρίθηκε πλημμελής και χρή-

ζουσα αναμόρφωσης. Αφού, λοιπόν, η κυβέρνηση Μπάιντεν τούς στάνιαρε τους νόμους των προκατόχων της, αποφάσισε να ρίξει δύο τρισεκατομμύρια δολάρια για να κατασκευαστούν υποδομές, δηλαδή, για να το κάνουμε πιο λιανά, να επιδοτήσει απευθείας τις αμερικανικές επιχειρήσεις με δύο τρισεκατομμύρια δολάρια. Στα καπάκια λάνσαρε και τον νόμο με τίτλο «Τσιπάκια και Επιστήμη» ο οποίος είχε διπλό στόχο: αφενός να εξασφαλιστεί ότι οι αμερικανικές επενδύσεις σε τομείς υψηλής τεχνολογίας δεν θα ωφελούν κινέζικες εταιρείες³ και αφετέρου να ρίξει 300 δισεκατομμύρια δολάρια κρατική επένδυση ακριβώς σ' αυτούς τους τομείς υψηλής τεχνολογίας. Τι, μόνο οι τιμεντοβιομήχανοι να τρίβουν τα χέρια τους; Βάλτε κοντά στα παραπάνω και τον Νόμο Για την Μείωση του Πληθωρισμού που, μεταξύ άλλων, επιδοτούσε τις αμερικανικές βιομηχανίες φωτοβολταϊκών και ανεμογεννητριών και το συμπέρασμα είναι ότι μάλλον δεν έμεινε και κάνας βιομήχανος δίχως να τρίβει τα χέρια του.

Η προστασία της βιομηχανίας, βέβαια, που τόσο απασχόλησε τον καλό παππούλη θα ήταν λειψή αν αφορούσε αποκλειστικά το εσωτερικό των ΗΠΑ. Κάθε προστατευτισμός που σέβεται τον εαυτό του, άλλωστε, δεν μεριμνά μονάχα για την τόνωση του εγχώριου προϊόντος, αλλά την ίδια στιγμή κοιτάει να ταραξεί στην κλωσιά τους ανταγωνιστές.⁴ Με ποιον τρόπο; Μα φυσικά με δασμούς! Μην κοιτάτε που όλοι κάνουν λες κι οι δασμοί είναι ιδέα που κατέβασε η κούτρα του Ντόναλντ Τραμπ. Η κυβέρνηση Μπάιντεν, ας πούμε, τους έπαιζε στα δάχτυλα. «Τώρα δεν είναι η ώρα για παραδοσιακές εμπορικές συμφωνίες»⁵ είχε δηλώσει η Υπουργός Εμπορίου εξηγώντας τον λόγο που το αμερικανικό κράτος δεν έκανε καμία προσπάθεια να συμμετέχει ουσιαστικά στους διακρατικούς εμπορικούς οργανισμούς. Και το εννοούσε.

Θα σας το πούμε συνοπτικά το πράγμα γιατί γνωρίζουμε ότι υπάρχει ο κίνδυνος να κουράσουμε. Η κυβέρνηση Μπάιντεν όχι απλά δεν ακύρωσε τους δασμούς του Τραμπ στα κινεζικά προϊόντα, αλλά φρόντισε σε κάποια εμπορεύματα να τους διπλασιάσει, όπως στα φωτοβολταϊκά και σε άλλα να τους τριπλασιάσει, όπως στις μπαταρίες που προορίζονται για τα ηλεκτροκίνητα οχήματα. Το ρωσικό κράτος έφαγε κι αυτό την κατραπακιά του, αφού του αφαιρέθηκε το στάτους του «κανονικού εμπορικού εταίρου» των ΗΠΑ, πράγμα που εξορισμού σήμαινε αύξηση των δασμών στα ρωσικά προϊόντα. Εκτός αυτού, τσίμπησε και ένα 35% εξτρά δασμούς στις εξαγωγές του έτσι για να μάθει να φέρεται.⁶ Εντωμεταξύ, οι δασμοί στο αλουμίνιο και το ασάλι που είχαν εγκαινιαστεί και πάλι από την προηγούμενη κυβέρνηση έμειναν επίσης στην θέση τους, παρότι στρέφονταν εναντίον κρατών που θεωρούνται παραδοσιακά σύμμαχοι των ΗΠΑ όπως είναι τα ευρωπαϊκά κράτη, η Τουρκία, η Ινδία και δεν συμμαζεύεται. Και μιας και λέμε για συμμάχους, το Μεξικό κρίθηκε ύποπτο ότι λειτουργεί ως δίαυλος διασποράς των κινεζικών εμπορευμάτων στην αμερικανική αγορά και κονόμισε κι αυτό φόρους στο ασάλι και το αλουμίνιο του προκειμένου να

ΑΡΧΑΙΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ – Ι ΚΑΒΑΤΩΣΕ ΤΟ ΚΑΛΟ ΣΠΟΤ!

Με πολύ σκούρο χρώμα τονίζεται η περιοχή που αποκαλείται «λεκάνη του Μισισσιππή». Αποτελεί, σύμφωνα με τους γεωπολιτικούς αναλυτές (αν δεν έχετε φτάσει ακόμα στο σημείο του κυρίως κειμένου που αναφερόμαστε σ' αυτούς καλύτερα να επιστρέψετε εκεί πριν ξεκινήσετε με τα sidebar), το λίκνο της αμερικανικής ισχύος. Δίχως πλήρη έλεγχο επάνω της οι ΗΠΑ δεν θα μπορούσαν να ελπίζουν σε τίποτα.

κόψει τις μπαμπονιές.⁷ Τέλος, ούτε κι οι βόρειοι γείτονες των ΗΠΑ κατάφεραν να τη σκαπουλάρουν από τη λαίλαπα αφού οι δασμοί στην καναδική ξυλεία διπλασιάστηκαν, τσαντίζοντας ιδιαίτερω τους κατά τα άλλα ψύχραιμους κατοίκους του Μεγάλου Λευκού Βορρά.⁸

Στο τέλος της διαδικασίας, η εμπορική πολιτική της κυβέρνησης Μπάιντεν είχε αποκτήσει παρατσούκλι: «ευγενικός προστατευτισμός».⁹ Ιδέα δεν έχουμε που κολλάει η ευγένεια με την πολιτική που περιγράψαμε παραπάνω. Ίσως ο καλός παππούλης να έτρωγε με κλειστό το στόμα καθώς αύξανε την ένταση του παγκόσμιου διακρατικού ανταγωνισμού και του εμπορικού πολέμου. Από την άλλη, αξίζει επίσης να αναρωτηθούμε γιατί ο προκάτοχος και διάδοχός του, Ντόναλντ Τραμπ, έχει κριθεί αγενής. Οι δασμολογικές τους πολιτικές έχουν τόσο μικρές διαφορές που οι έγκριτοι αναλυτές αναφέρονται σ' αυτές ως μία οντότητα.¹⁰ Ας αφήσουμε αυτό το ερώτημα στην άκρη προς το παρόν. Θα μας απασχολήσει ξανά προτού τελειώσει το κείμενο.

Ο Καλός Παππούλης Ατενίζει την Διεθνή Σκακιέρα

Κι ας συνεχίσουμε την περιήγηση μας στις ευγενικές πολιτικές του Τζο Μπάιντεν! Που, αν δεν το έχετε μαντέψει ήδη, δεν αφορούσαν μόνο το εμπόριο και την οικονομία. Παράλληλα, αυτή η κυβέρνηση ήπιων και λογικών ανθρώπων φρόντισε να επιδείξει τη διαλλακτικότητα της και στον τομέα των διεθνών σχέσεων.

Το πράγμα ξεκίνησε με τον καλό παππούλη να δηλώνει ότι βασικοί στόχοι της αμερικανικής εξωτερικής πολιτικής θα είναι η αντιμετώπιση «των κινέζικων φιλοδοξιών να ανταγωνιστεί της Ηνωμένες Πολιτείες και της ρωσικής επιμονής να βλάπτει και να διαταράσσει την δημοκρατία μας».¹¹ Και συνεχίστηκε με πράξεις.

Όσον αφορά το αντικινεζικό μέτωπο, οι πρώτες κινήσεις ήταν κάπως μετρημένες. Ο Υπουργός Εξωτερικών Άντονι Μπλίνκεν κατήγγειλε διεθνώς το κινεζικό κράτος ότι διαπράττει γενοκτονία εναντίον των Ουιγούρων Μουσουλμάνων που βρίσκονται εντός της επικράτειάς του. Δεν επρόκειτο για δικιά του ιδέα. Πήρε την σκυτάλη από τον Μάικ Πομπέο, που κατείχε την ίδια θέση επί Τραμπ και είχε επινοήσει αυτήν την ιδέα ως εργαλείο πίεσης προς το κινεζικό κράτος. Άλλωστε, όπως δήλωσε ο Μπλίνκεν, «ο Πρόεδρος Τραμπ έκανε καλά που αντιμετώπισε πιο σκληρά την Κίνα».¹² Στο πλαίσιο της σκληρότητας, ο Μπάιντεν φρόντισε να υπογραμμίσει ότι σε περίπτωση Κινεζικής παρέμβασης στην Ταϊβάν, ο αμερικανικός στρατός θα επέμβει για την υπεράσπισή της, πατώντας

ΑΡΧΑΙΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ – ΙΙ ΚΛΩΤΣΟΜΠΟΥΝΙΑ ΣΤΟΥΣ ΓΕΙΤΟΝΕΣ!

Από εκεί και έπειτα, πρώτη και καλύτερη έγνοια του Αμερικανικού κράτους είναι η προστασία της «λεκάνης» από πιθανούς ζηλιάρδες που βρίσκονται σε απόσταση απειλής. Τους βλέπετε στον χάρτη.

έτσι ακόμα έναν κάλο της κινέζικης εξωτερικής πολιτικής και δείχνοντας διαθέσεις που θα μπορούσε κανείς να τις χαρακτηρίσει όχι και τόσο ευγενικές. Και πού να δείτε παρακάτω! Κατά την προεδρία Μπάιντεν η διαπίστωση ότι οι παραδοσιακοί διεθνείς οργανισμοί είναι «δυσλειτουργικοί» και «παράλυτοι»¹³ αποτέλεσε οδηγό για την εξωτερική του πολιτική. Όσον αφορά την ανάσχεση της Κινέζικης ισχύος, για παράδειγμα, οι ΗΠΑ δεν βασίστηκαν στους παραδοσιακούς τους συμμάχους. Αντιθέτως, σύστησαν νέες και ενίσχυσαν ξεχασμένες συμμαχίες και συμμοχιούλες, οικονομικές αλλά και στρατιωτικές φύσης, προκειμένου να εξασφαλίσουν την υπεροχή τους στην περιοχή του Ινδοειρηνικού, δηλαδή την «πίσω αυλή της Κίνας».¹⁴ Η Τετράδα αποτελούμενη από τις ΗΠΑ, την Ιαπωνία, την Αυστραλία και την Ινδία η οποία αναβίωσε επί Τραμπ και μπήκε σε πλήρη λειτουργία επί Μπάιντεν αποτελεί ενδεικτικό τέτοιο παράδειγμα, ειδικά απ' την στιγμή που η Κίνα την έβλεπε ως την «δημιουργία ενός μετώπου στην περιοχή της Ασίας και του Ειρηνικού, την σύσταση διμερών και τριμερών κλειστών κύκλων με σκοπό την προκλητικότητα».¹⁵ Η συμμαχία ΑΥΚΥΣ μεταξύ ΗΠΑ, Ηνωμένου Βασιλείου και Αυστραλίας, εξολοκλήρου δημιουργήμα του καλού παππούλη, υπήρξε επίσης χαρακτηριστική. Σκοπός της να αποκτήσει η Αυστραλία πυρηνικά υποβρύχια που θα ξαμοληθούν στην περιοχή του Ινδοειρηνικού φυσικά στραβοκοιτώντας τους Κινέζους. Το ακόμα πιο ενδιαφέρον εδώ είναι ότι η Αυστραλία είχε ήδη συμφωνία για αγορά υποβρυχίων με την Γαλλία η οποία ακυρώθηκε από αυτή την αμερικανική πρωτοβουλία τόσο απότομα ώστε οι Γάλλοι να κάνουν λόγο για «πισώπλατη μαχαίριά».¹⁶ Αυτό σε περίπτωση που ακόμα αναρωτιέστε για την ευγένεια του Μπάιντεν και την στοργή του προς τους «διεθνείς θεσμούς» και τους «παραδοσιακούς συμμάχους».

Στο ρωσικό μέτωπο τώρα, το πράγμα είχε λιγότερη διπλωματία και περισσότερη αγριότητα, οπότε νομίζουμε μπορούμε να το πούμε συντομότερα. Οι ΗΠΑ αποσύρθηκαν από το Αφγανιστάν με επίγνωση ότι θα ακολουθήσει το χάος. Και το χάος ακολούθησε, ένα χάος στα νότια σύνορα της Ρωσίας. Παράλληλα, οι ΗΠΑ έκαναν ό,τι μπορούσαν για να ρίξουν λάδι στην φωτιά του ζητήματος Ουκρανία. Δημιούργησαν τις κατάλληλες προκλήσεις, χρηματοδότησαν τόσο-όσο, σαμποτάραν τις συνομιλίες με τους Ρώσους.¹⁷ Τελικά, το χάος ακολούθησε και εκεί, ένα χάος στα δυτικά σύνορα της Ρωσίας. Μπόνους ότι αυτό το χάος απέχει μια ανάσα από την άλλη μεγάλη δύναμη της Ευρασίας, δηλαδή την Γερμανία.

Εντωμεταξύ η κυβέρνηση Μπάιντεν είχε την χαρά να επιβλέπει κι ένα ακόμα χάος: το τελευταίο επεισόδιο στην διάλυση της Μέσης Ανατολής, η οποία έχει ξεκινήσει προ τριακονταετίας με αμερικανική πρωτοβουλία. Δηλαδή την αναζωπύρωση του παλαιστινιακού ζητήματος. Καλό χάος κι αυτό, από την σκοπιά της απέναντι μεριάς του Ατλαντικού. Αφού βρίσκεται στα σύνορα με το Ιράν.

Διασπορά του χάους στα σύνορα Ρωσίας, Γερμανίας και Ιράν με πα-

ράλληλη πολεμική προετοιμασία στην πίσω αυλή της Κίνας, λοιπόν, η εξωτερική πολιτική του καλού παππούλη. Όλα αυτά την ίδια στιγμή που οι διεθνείς θεσμοί απαξιώνονται και παλιοί φίλοι δέχονται πισώπλατες μαχαίριες. Ρε φανταστείτε να μην ήταν ευγενικός ο άνθρωπος τι θα είχε γίνει!

Εντωμεταξύ, χώρια από τις περιοχές του πλανήτη που πάντα παρουσιάζουν μεγάλο ενδιαφέρον, ο Μπάιντεν είχε και βλέψεις σε σχέση με πιο απόκρυφα μέρη του χάρτη. Ας πούμε, κομβικό ρόλο στο «σκάτεμα του καθεστώτος Πούτιν και στην χαλιναγώγηση των κινεζικών φιλοδοξιών» είχε να παίξει η Γροιλανδία,¹⁸ την οποία ο Υπουργός Εξωτερικών Μπλίνκεν επισκέφτηκε μέσα στους πρώτους μήνες μετά την ανάληψη της εξουσίας από τους Δημοκρατικούς. Άλλο παράδειγμα; Η κυβέρνηση Μπάιντεν συνέχισε μια διττή πολιτική διπλωματίας και παρασκηνιακού καταναγκασμού απέναντι στο κράτος του Παναμά, η οποία είχε εγκαινιαστεί από τους προκατόχους της, προκειμένου να αντιμετωπιστεί η ολοένα και μεγαλύτερη επιρροή που αποκτούσε η Κίνα στην περιοχή.¹⁹ Αυτή η πολιτική που περιλάμβανε από πιέσεις με όπλο το δολάριο μέχρι συλλήψεις πρώην Παναμέζων πρωθυπουργών και κρυφές συνομιλίες μεταξύ Αμερικανών αξιωματούχων και ομολόγων τους από τον Παναμά είχε αποτέλεσμα. Στην πάροδο του χρόνου οι Κινέζοι άρχισαν να χάνουν τις συμβάσεις έργων παρότι έκαναν καλύτερες προσφορές από τους Αμερικάνους, τα σχέδια τους για πρεσβεία στον Παναμά ακυρώθηκαν και ούτω καθεξής. Εμείς, εντωμεταξύ, απ' όλα τούτα δεν μαθαίναμε απολύτως τίποτα, μόνο ότι στη ντιώρυγα του Παναμά έχει μπουκώσει λιγάκι, λόγω ξηρασίας...²⁰

Νομίζουμε ότι τώρα ήρθε η ώρα να απαντήσουμε στα ερωτήματα που αφήσαμε ανοικτά στο τέλος της προηγούμενης ενότητας. Πώς κι οι πολιτικές δυο προέδρων κατά τα φαινόμενα τόσο διαφορετικών μεταξύ τους, παρουσιάζουν τόσα σημεία σύγκλισης; Κι αφού έτσι έχουν τα πράγματα, πώς και δεν σκέφτηκε κανείς επί τέσσερα χρόνια να αποκαλέσει τον Τζο Μπάιντεν τρελό;

Ο Καλός Παππούλης, ο Τρελιάρης Πρόεδρος και η Συνέχεια της Αμερικανικής Πολιτικής

Συχνά-πυκνά, αναφέρουμε από τις σελίδες αυτού του περιοδικού τις εκδόσεις του αμερικανικού think tank *Stratfor*. Πριν χρόνια, είχε εκδώσει μια σειρά μονογραφίες που εξέταζαν την γεωπολιτική κάμποσων κρατών και τις επιταγές που αυτή δημιουργεί για την επιβίωση και την ευημερία τους. Κομβικό κείμενο σ' αυτήν τη συλλογή ήταν φυσικά *Η Γεωπολιτική των Ηνωμένων Πολιτειών*.²¹ Κομβικότερο για εμάς ήταν το πρώτο του κεφάλαιο με τίτλο *Η Αναπόφευκτη Αυτοκρατορία*, ο οποίος καθιστά σαφές ότι οι γεωπολιτικοί αναλυτές είναι τόσο μετριοπαθείς όσο ευγενικός ήταν κι ο Τζο Μπάιντεν.

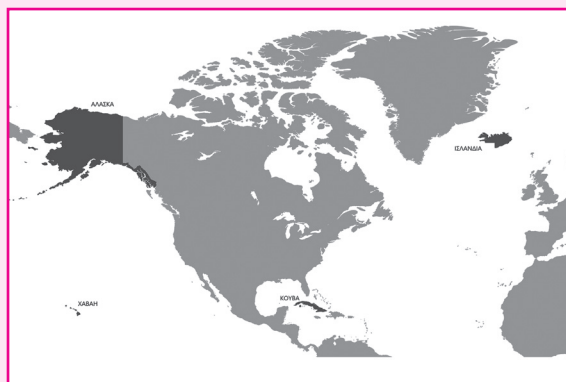
Σύμφωνα με αυτό το κεφάλαιο, προκειμένου οι ΗΠΑ να αποκτήσουν τον ρόλο του παγκόσμιου ηγέτη στο παρελθόν, αλλά και προκειμένου να τον διατηρήσουν στο μέλλον, πρέπει να ακολουθούν συγκεκριμένες επιταγές που πηγάζουν από την εσωτερική τους γεωγραφία και από τη θέση τους επάνω στον πλανήτη. Αυτές, «σπάνια αποτελούν δημοσιώς ανακοινωμένα στοιχεία της εθνικής πολιτικής, αντιθέτως λειτουργούν σαν υποσυνείδητες κατευθυντήριες γραμμές που ορίζονται από την γεωγραφία και που οι περισσότερες κυβερνήσεις –ανεξαρτήτως σύνθεσης ή ιδεολογίας– καταλήγουν να τις ακολουθούν». Έτσι, λένε οι αναλυτές.

Κοιτάξτε τώρα στα γρήγορα ποιες είναι αυτές οι πέντε επιταγές. Και σκεφτείτε: ταιριάζουν με την πολιτική που ακολούθησε ο Τζο Μπάιντεν, όπως την περιγράψαμε παραπάνω; Απέχουν από την πολιτική που εξαγγέλλει ο Ντόναλντ Τραμπ, όπως την τρώμε στην μούρη διαρκώς αυτές τις μέρες;

Πρώτη είναι η επιβολή της κρατικής ισχύος των ΗΠΑ στην λεκάνη του ποταμού Μισισσιππή. Αυτό το προσπερνάμε εν τάχει, αφού αφορά παλιές ιστορίες για το πώς οι Αμερικάνοι αναμετρήθηκαν με τις αρκούδες, τις οροσειρές και τους Ισπανούς προκειμένου να ελέγξουν τα κατάλληλα εδάφη της ηπείρου και να γίνουν κανονικό κράτος.

Δεύτερη, η εξάλειψη όλων των από ξηράς απειλών στην λεκάνη του ποταμού Μισισσιππή. Ξέρετε ποιες είναι αυτές οι απειλές; Ο Καναδάς και το Μεξικό. Πρόκειται για τα πρώτα δύο κράτη που οι ΗΠΑ έπρεπε να βάλουν στη θέση τους προκειμένου να έχουν οποιαδήποτε πιθανότητα να γίνουν «μεγάλη δύναμη». Όπως φυσικά και το έκαναν. Μέχρι τα μισά

ΑΡΧΑΙΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ – ΙΙΙ ΤΑΜΠΟΥΡΩΣΟΥ!

Τρίτο βήμα στην ανάδυση της αμερικανικής ισχύος είναι το ταμπούρωμα από θαλάσσης. Εξού και: η αγορά της Αλάσκας, το 1867· το καβάτζωμα της Χαβάης, το 1898· η μπούκα στην Κούβα, επίσης 1898· η ανάληψη της άμυνας της Ισλανδίας, μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου. Δείτε τα στον χάρτη και θα καταλάβετε ότι μιλάμε για σοβαρό ταμπούρωμα.

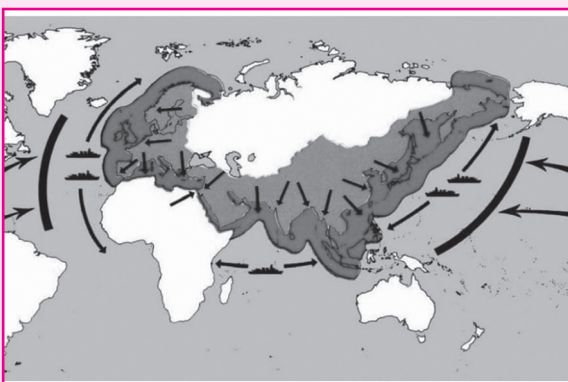
του 19ου αιώνα, οι γείτονες της Αμερικής από βορρά και από νότο είχαν φάει τόσο ξύλο που υποχώρησαν πίσω από κάτι σύνορα του διαόλου το κέρατο, καταδικασμένοι σε περιθωριακό ρόλο. Αλλά είπαμε, οι επιταγές αυτές παραμένουν υποσυνείδητα παρούσες πάντοτε στην αμερικανική πολιτική. Απ' αυτή την σκοπιά, το πέσιμο στους Καναδούς και τους Μεξικάνους δεν είναι ούτε φρέσκο, ούτε παράλογο.

Τρίτη επιταγή αποτελεί ο έλεγχος των θαλάσσιων δρόμων που οδηγούν στην αμερικανική επικράτεια. Σ' αυτό το πλαίσιο οι ΗΠΑ καβάτζωσαν την Χαβάη και εγκαινίασαν και την πολιτική τους για τον Αρκτικό Κύκλο, αγοράζοντας την Αλάσκα από τους Ρώσους το 1867. Στον Ατλαντικό από την άλλη τα πράγματα ήταν λίγο πιο περίπλοκα. Προκειμένου να επιτευχθεί ο στόχος χρειάστηκε μεταξύ άλλων η κατάληψη της Κούβας και, αργότερα, με το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, η ανάληψη της εθνικής άμυνας της Ισλανδίας από τις ΗΠΑ. Απ' αυτήν την σκοπιά, το αμερικανικό ενδιαφέρον για την Γροιλανδία δεν θα μπορούσε παρά να θεωρείται δεδομένο. Δείτε μόνο πού είναι η Αλάσκα και η Ισλανδία στον χάρτη και θα καταλάβετε την σημασία του συγκεκριμένου μέρους.

Τέταρτη επιταγή της αμερικανικής πολιτικής είναι ο έλεγχος των παγκόσμιων ωκεανών. Η επίτευξή του πήρε χρόνο και τελικά κρίθηκε από το γεγονός ότι μετά τους παγκοσμίους πολέμους οι ΗΠΑ ήταν το μόνο κράτος παγκοσμίως με αξιόμαχο στόλο και παραγωγικές δυνατότητες άθικτες. Όλοι οι άλλοι, βγήκαν σακατεμένοι. Αξιοποιώντας αυτήν την συνθήκη, οι Ηνωμένες Πολιτείες σύναψαν συμφωνίες και συμμαχίες ενώ επέδειξαν στρατιωτική ισχύ όπου κρίθηκε απαραίτητο και τελικά έγιναν πράγματι οι κυρίαρχοι των θαλάσσιων δρόμων όλης της υψηλής. Αυτή η κυριαρχία αμφισβητείται σήμερα. Οπότε απ' αυτήν τη σκοπιά, η έγνοια για την περιοχή του Ινδοειρηνικού βγάζει νόημα. Εξίσου κι η κάψα για τον Παναμά και φυσικά την διώρυγα του.

Η τελευταία απ' τις επιταγές των ΗΠΑ είναι και η πιο φιλόδοξη: η αποτροπή της ανάδυσης οποιουδήποτε πιθανού ανταγωνιστή. Σύμφωνα με τους μετριοπαθείς γεωπολιτικούς αναλυτές, ένα είναι το σημείο στο οποίο θα μπορούσε να εμφανιστεί τέτοιος ανταγωνισμός, η Ευρασία. Γι' αυτό και η πολιτική της Αμερικής εδώ και δεκαετίες είναι να σπέρνει το χάος στα όρια αυτής της περιοχής προκειμένου οι πιθανοί ανταγωνιστές να κολλάνε στις λάσπες και να χάνουν τον δρόμο τους προς την παγκόσμια ισχύ.²² Απ' αυτήν τη σκοπιά, είναι πολλά που γίνονται ξεκάθαρα. Η παράδοση του Αφγανιστάν στις φλόγες, οι συμμαχίες και ο στρατιωτικός έλεγχος γύρω-τριγύρω απ' την Κίνα, το τάισμα της φωτιάς κοντά στα

ΑΡΧΑΙΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ – IV ΟΛΟ ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΣΟΥ ΑΝΗΚΕΙ!

Εδώ οι φιλοδοξίες έχουν αρχίσει και μεγαλώνουν. Στόχος, είναι η κυριαρχία στους παγκόσμιους ωκεανούς. Το σχέδιο πήρε καιρό. Τελικά οι φιλοδοξίες που αποτυπώνονται σ' αυτόν τον χάρτη του «πατέρα της γεωπολιτικής», Νικόλας Σπάικμαν, έγιναν περίπου αυτούσιες πραγματικότητα. Ένας στόλος να γυρνοβολάει στις θάλασσες και να επιβάλλει ασφυκτικό κλοιό στις χερσαίες δυνάμεις.

ΑΡΧΑΙΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ – V ΦΑΠΑ-ΞΑΠΛΑ Σ' ΟΠΟΙΟΝ ΣΗΚΩΝΕΙ ΚΕΦΑΛΙ!

Άπαξ κι όλα τα προηγούμενα βήματα έχουν επιτευχθεί, αυτό που μένει είναι να μην αφηθεί καμία δύναμη να αμφισβητήσει την αμερικανική κυριαρχία. Έχουμε μιλήσει και ξαναμιλήσει για τον τρόπο με τον οποίο οι ΗΠΑ δουλεύουν αυτήν τη στρατηγική, με ιδιαίτερη ένταση τα τελευταία τριάντα χρόνια. Διασπορά χάους στα σύνορα των ανταγωνιστών, δηλαδή της Γερμανίας, της Ρωσίας, της Κίνας. Δείτε το και στον χάρτη που είναι λίγο λειψός, γιατί από τότε που τον φτιάξαμε η στρατηγική συνεχίζεται.

σύνορα Ρωσίας, Γερμανίας και Ιράν, οι δασμοί προς τις αναδυόμενες οικονομίες της ανατολής. Όλα είναι κομμάτι αυτής της άρρητης, αρχαίας αλήθειας που καθορίζει την αμερικανική πολιτική.

Να, λοιπόν πως οι πολιτικές του Μπάιντεν μοιάζουν τόσο πολύ με τις πολιτικές του Τραμπ. Επειδή δεν υπάρχουν πολιτικές «του Μπάιντεν» και «του Τραμπ». Υπάρχει η εξωτερική πολιτική του αμερικανικού κράτους κι αυτή χαρακτηρίζεται από αδιάρρηκτη συνέχεια και αιώνιο εθνικό συμφέρον.

Είναι πολλοί οι τρόποι με τους οποίους αυτό ακριβώς το εθνικό συμφέρον παραμένει άρρητο. Ο τελευταίος είναι η συγκάλυψη του πίσω από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του κάθε ηγέτη των ΗΠΑ. Η «τρέλα» του Τραμπ και η «ευγένεια» του Μπάιντεν αποκρύπτουν στρατηγικές με ιστορικό βάθος που παραμένουν απαράλλακτες παρά την εναλλαγή των κυβερνήσεων. Ο λόγος που ανασύραμε τη συνέχεια της πολιτικής στις Ηνωμένες Πολιτείες τα τελευταία δέκα χρόνια ήταν για να αναδείξουμε ακριβώς αυτό. Ότι, τελικά, η λέξη «Τραμπ» είναι κωδικός. Τον μεταχειρίζονται όσοι θέλουν να μιλήσουν για την εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ παριστάνοντας ότι μιλάνε για οτιδήποτε άλλο.

Ο κωδικός «Τραμπ» έχει και μια ακόμα λειτουργία. Συσκοτίζει την φύση της παγκόσμιας κατάστασης αυτήν τη στιγμή που μιλάμε. Δηλαδή: η Αμερικανική ηγεμονία αμφισβητείται έμπρακτα· νέες δυνάμεις αναδύονται εκεί όπου τα εγχειρίδια λένε ότι απαγορεύεται να αναδυθούν· τα παλιά μπλοκ, όπως η Ευρωπαϊκή Ένωση αλλά κι ο «δυτικός κόσμος» ο ίδιος, κλυδωνίζονται με κίνδυνο να γίνουν σμπαράλια· ο εμπορικός πόλεμος όλων εναντίον όλων αποτελεί το πρώτο προφανές αποτέλεσμα αυτών των τεκτονικών αλλαγών και διεξάγεται λυσσασμένα εδώ και δεκαετίες με αποκορύφωμα την εποχή της καραντίνας· ο κανονικός πόλεμος πλησιάζει όλο και περισσότερο κοινωνίες που τον έχουν απωθήσει απ' τη συλλογική τους μνήμη, όπως η δικιά μας, και υπενθυμίζει ότι είναι ο μοναδικός τρόπος να λύνονται τελικά τέτοια ζητήματα, από σύστασης του καπιταλιστικού κόσμου. Η όλη κατάσταση αποκρύπτεται με τέχνη πίσω από την τρέλα του Τραμπ. Είναι τόσο τρομακτική που κανείς δεν έχει συμφέρον να άρει αυτήν την απόκρυψη.

Με μια έννοια, οι εκπρόσωποι των ντόπιων αφεντικών έχουν δίκιο να λένε τους τελευταίους μήνες ότι «ο κόσμος θα αλλάξει» και ότι «όποιοι σας λέει ότι ξέρει ακριβώς πώς, καλό θα ήταν να σας δείξει το πτυχίο μάγου ή αστρολόγου πριν τον πιστέψετε».²³ Γιατί ο κόσμος στον οποίο ζούμε είναι πράγματι απρόβλεπτος. Μα δεν είναι ο κόσμος του Τραμπ. Είναι ο κόσμος της ξέφρενης πολεμικής προετοιμασίας.

1. Πριν οκτώ χρόνια, ο Ντόναλντ Τραμπ είχε εκλεγεί για πρώτη φορά πρόεδρος των ΗΠΑ. Αναμετρώμενοι με την «τρέλα» του, είχαμε καταλήξει να λέμε μια σύντομη ιστορία του κόσμου. Θα την βρείτε στο «Ο Ντόναλντ Τραμπ δεν Είναι Τρελός», *Antifa* #55, 03/2017.
2. Τις περισσότερες απ' τις πληροφορίες σχετικά με τις επιλογές της κυβέρνησης Μπάιντεν τις βρήκαμε στην ταπεινή σελίδα της Wikipedia με τίτλο Presidency of Joe Biden. Όπου έχουμε διαφορετική πηγή, θα την αναφέρουμε.
3. David Shephardson, «US finalizes rules to prevent China from benefiting from \$52 billion in chips funding», *Reuters*, 22/09/2023.
4. Για την καταγωγή, την ιστορία και την σημασία των προστατευτικών πολιτικών σας συνιστούμε να ρίξετε μια ματιά στο «Μερκαντισμός, 16ος Αιώνας και Άλλοι Ξεπερασμένοι Αρχαϊσμοί», *Antifa* #35, 03/2013.
5. Simon Schropp, «Biden and Trade: No Trade Policy, No-Trade Policy or Both?», *Intereconomics*, vol. 6, 11-12/2022.
6. «U.S. President Biden Raises Tariffs on Russian Imports», *curtis.com*, 28/06/2022.
7. Josh Boak, «Biden administration to tax foreign-made steel and aluminum imports routed through Mexico», *Associated Press*, 10/07/2024.
8. Jeff Yoders, «US Doubles Tariffs on Canadian Softwood Lumber and Contractors Expect Higher Prices», *enr.com*, 30/11/2021.
9. Simon Schropp, «International Trade Policy Under Biden: The "New" Washington Consensus and Its Discontents», *Washington International Trade Association*, 19/06/2014.
10. Bob Davis, «How Washington Learned to Stop Worrying and Embrace Protectionism», *Foreign Policy*, 10/09/2024.
11. Remarks by President Biden on America's Place in the World, *White House Archives*, 04/02/2021.
12. Britanny Bernstein, Incoming Secretary of State Backs Pompeo's Uyghur Genocide Designation, *National Review*, 20/01/2021.
13. Δείτε για παράδειγμα το C. Raja Mohan, «The Nimble New Minilaterals», *Foreign Policy*, 09/11/2023.
14. Για του λόγου το αληθές, «Πώς οι ΗΠΑ χτίζουν στρατιωτικές συμμαχίες στην πίσω αυλή της Κίνας», *Η Καθημερινή*, 11/06/2023.
15. C. Raja Mohan, Why China Is Paranoid About the Quad, *Foreign Policy*, 17/05/2022.
16. Aukus: UK, US and Australia launch pact to counter China, *BBC*, 16/09/2021.
17. Jeet Heer, How Biden's Foreign Policy Destroyed His Presidency, *The Nation*, 17/01/2025. Εδώ θα βρεί κανείς τεκμηρίωση τόσο για την παράδοση του Αφγανιστάν στο χάος με σχέδιο όσο και για το σαμποτάρισμα των συνομιλιών στην Ουκρανία.
18. Mikkel Schuler, A RARE Opportunity: How Greenland came to be central to the Biden Presidency, *The Polar Connection*, 20/05/2021.
19. Mat Youkee, US-Panama relationship was 'very strong'. Then Trump upended the diplomatic playing board, *The Guardian*, 07/02/2025.
20. Για παράδειγμα, Ρουμπίνια Σνάθν, «Η Κρίση στο Σουέζ Απειλεί τη Διεθνή Οικονομία», *Η Καθημερινή*, 25/12/2023.
21. The Geopolitics of the United States, *Stratfor*, 24/08/2011. Παρακάτω, όπου δεν προσδιορίζουμε πηγή αναφερόμαστε σε αυτό το κείμενο.
22. Απο μεριάς μας, η πιο πρόσφατη περιγραφή αυτής της στρατηγικής βρίσκεται στο «Νησιά του Πολέμου», *Antifa* #82, 10/2022.
23. Αλέξης Παπαχελλάς, «Εργαλεία για Πέταμα», *Η Καθημερινή*, 15/01/2025.